

regler er udformet, og væsentlig forbedring af de utilfredsstillende forhold kan ikke opnås alene ved en lovændring.

Selv om det er sagerne om økonomisk kriminalitet, der har givet anledning til udvalgets overvejelser og forslag om etablering af en særlig adgang for anklagemyndigheden til at begrænse påtale i straffesager ud fra ressourcemæssige hensyn, finder retsplejerådet i lighed med udvalget, at en sådan regel bør have en generel formulering, således at den også vil kunne finde anvendelse i andre sager, hvor tilsvarende hensyn måtte gøre sig gældende.

Retsplejerådet har ingen væsentlige indvendinger imod den foreslåede adgang til at undlade påtale af ressourcemæssige grunde. Rådet finder dog anledning til at anføre følgende synspunkter vedrørende udvalgets forslag.

En påtaleundladelse af ressourcemæssige grunde bør ikke tilkendegive en skyldformodning over for sigtede. Rådet finder derfor, at anklagemyndighedens beslutning herom bør fremtræde i form af en påtaleopgivelse, medmindre resultaterne af den allerede foretagne efterforskning undtagelsesvis giver tilstrækkeligt grundlag for, at tiltale kunne have været rejst.

Uanset at udvalget i betænkningen, side 191, anfører, at bestemmelsen i praksis typisk vil skulle anvendes i forbindelse med nogle af flere forhold i et større sagskompleks eller en del af et forhold, giver den foreslåede formulering af bestemmelsen hjemmel til at undlade hele tiltalen, ligesom bestemmelsen giver hjemmel til at udskille enkelte sigtede af sagen og fortsætte den mod andre sigtede. Retsplejerådet finder, at det burde overvejes nærmere, om der bør indføres en sådan vidtgående adgang til at undlade tiltale af ressourcemæssige grunde. De hensyn, der er anført som begrundelse for udvalgets forslag, kunne formentlig tilgodeses i tilstrækkelig grad ved en mindre vidtgående regel, hvorefter der indføres adgang til af ressourcemæssige grunde at undlade påtale af ét eller nogle af flere forhold eller en del af ét forhold.

Tilfælde, hvor der måtte være behov for helt at undlade påtale, måtte i så fald behandles efter regler svarende til den nu gældende § 723, stk. 2, jfr. stk. 3. Det er herefter rigsadvokaten, der i sager, der påtales af statsadvokaten, har kompetencen til at fratage

de tiltale, og statsadvokaten, der har denne kompetence i sager, hvor politimesteren efter § 721, stk. 1, nr. 4, har påtaleretten.

Efter retsplejerådets opfattelse er der endvidere grund til nærmere at overveje, om kompetencen til at undlade påtale af ressourcemæssige grunde i sager, der påtales af politimesteren, på tilsvarende måde som påtaleundladelser efter retsplejelovens § 723, stk. 3, jfr. stk. 2, bør træffes af statsadvokaten, eller om hensynet til at opnå større ensartethed i skønudøvelsen og dermed mindske risikoen for vilkårlighed i tiltalepraksis i disse sager eventuelt kan varetages gennem instruktionsforskrifter.

Muligheden for eventuelt gennem instruktionsforskrifter at foretage en nærmere regulering af spørgsmålet om kompetencen til og spørgsmålet om omfanget af påtaleundladelser af ressourcemæssige grunde har været genstand for drøftelse i rådet. På grund af den fastsatte tidsfrist for rådets udtalelse har det imidlertid ikke været muligt for medlemmerne at nå frem til en endelig stillingtagen til, om de ovenfor rejste spørgsmål bør løses ad denne vej.

Retsplejerådet er enig med udvalget i, at der er behov for en modernisering af de gældende regler om tiltaleopgivelse og tiltalefrafald. Den af justitsministeriet udarbejdede lovskitse angives at have dette formål. Retsplejerådet ser sig imidlertid ikke i stand til på det foreliggende grundlag og indenfor den fastsatte tidsramme at tage stilling til formuleringen af ændrede regler om påtaleundladelse, men rådet finder, at spørgsmålet bør gøres til genstand for mere indgående behandling. Herunder kunne man tillige overveje placeringen og formuleringen af bestemmelsen i retsplejelovens § 749 om afvisning af anmeldelse og standsning af efterforskning, der har nær sammenhæng med reglerne om undladelse af påtale.

2. Sagkyndige domsmænd

Udvalget beskriver i betænkningen, hvordan domsmænd efter de gældende regler udtages ved lodtrækning fra en særlig grundliste, der er udarbejdet af det kommunale grundlisteudvalg. Der stilles ikke særlige faglige krav til de personer, der optages på grundlisten. Udvalget finder det væsentligt for en betryggende afgørelse af større sager